

Mál nr. 83/2014
M og
V v/ slysatryggingar ökumanns bifreiðarinnar X.

Upphaf fyrningafrests vegna umferðarslyss 24. janúar 2002.

Gögn.

1. Málskot móttakið 18. mars 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 24. mars 2014.
3. Tölvupóstur M dags. 1. apríl 2014.

Málsatvik.

M slasaðist í umferðarslysi þar sem hann ók bifreiðinni X út af vegi milli Egilsstaða og Fáskrúðsfjarðar þann 24. janúar 2002. Bifreiðin var tryggð hjá V á tjónsdegi. M slasaðist nokkuð og var hluti málsins til umfjöllunar í dómi Hæstaréttar 15. júní 2006 í máli nr. 19/2006. M lenti síðan aftur í umferðarslysi í Svíþjóð þann 26. febrúar 2005, en uppgjör vegna þess líkamstjóns sem M hlaut í því slysi var hjá sænsku váttryggingafélagi. Af gögnum málsins má ráða að M hafi verið óvinnufær að miklu leyti síðan árið 2009 og rekur hann óvinnufærni sína að einhverju leyti til svokallaðs tinnussjúkdóms. Í málinu liggja fyrir mjög ítarleg lækisfræðileg gögn og gögn úr sænsku dómsmáli þar sem fram kemur að ekki liggur fyrir sönnun um tengsl þessa sjúkdóms og seinna umferðarslyss M en vangaveltur um tengsl hans við það slys sem hér er til umfjöllunar.

M telur að hann hafi orðið fyrir mun meira líkamstjóni í slysinu í janúar 2002 en lagt var til grundvallar þegar málið var gert upp með fyrrnefndum dómi Hæstaréttar. M telur að ljóst sé að áverki hafi leitt til svonefnds tinnussjúkdóms hans og það sé áverki sem hann hafi hlotið í því slysi þó afleiðingar hafi ekki komið fram fyrr en síðar. Ekki verður annað ráðið af málskoti en að M fari fram á við V að mál hans vegna umferðarslyssins í janúar 2002 verði endurupptekið í skilningi 11. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993. M telur jafnframt að kröfur hans vegna þess slyss geti ekki verið fyrndar og vísar þar til 125. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Nánar tiltekið að vitneskja M um frekara tjón vegna þessa slyss hafi ekki komið til fyrr en eftir að sænskir dómstólar höfðu fjallað um líkamstjón hans vegna umferðarslyssins 2005. M sjálfur gerir, í tölvupósti til nefndarinnar, frekari grein fyrir líkamstjóni því sem hann telur að rakið sé til umrædds slyss 2002.

V telur að kröfur M vegna slyssins séu fyrndar og vísar þar til 99. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 þar sem fram kemur að kröfur fyrnist í síðasta lagi 10 árum frá tjónsdegi. V vísar einnig til þess að ekki hafi verið sýnt fram á að skilyrði 11. gr. skaðabótalaga um endurupptöku hafi verið uppfyllt.

Álit.

Til þess að fjalla efnislega um eðli líkamstjóns M þarf að liggja fyrir að kröfur hans, vegna þess slyss sem hann rekur tjónið til, séu ekki fyrndar. Ágreiningur er með aðilum málsins hvort svo sé og hvaða lagaákvæði eigi við um kröfur M.

Þegar litið er til þess hvort ákvæði laga um váttryggingarsamninga um fyrningu eigi við í þessu máli, eins og lögmaður M heldur fram, verður að líta til lögskýringargagna. Í 8.tl. almennra athugasemda í frumvarpi til umræddra laga er sérstaklega áréttað, með vísan til lögskýringarreglna, að sérákvæði í öðrum lögum um einstakar tegundir váttrygginga gangi framar hinum almennu ákvæðum laga um váttryggingarsamninga. Með vísan til sama tölulíðar eru tekin af öll tvímæli um að ákvæði XIII.kafla umferðarlaga eru dæmi um slík sérákvæði. Verða því fyrningareglur umferðarlaga taldar ganga framar almennum ákvæðum í lögum um váttryggingarsamninga.

Í XIII. kafla umferðarlaga eru sérstök ákvæði um bótaábyrgð og vátryggingaskyldu eigenda skráningarskyldra, vélknúinna ökutækja. Þegar litið er til eðli þeirrar kröfu sem uppi er í málinu er ljóst að bótaréttur M byggist á ákvæði í þeim kafla laganna, nánar tiltekið 1.mgr. 92.gr., en þar kemur fram að hver ökumaður sem ökutæki stjórnar skuli tryggður sérstakri slysaftryggingu. Eigandi bifreiðarinnar X sinnti vátryggingarskyldu sinni og keypti umrædda slysaftryggingu hjá V og gildir því XII.kafla umferðarlaga um kröfu M, enda hefur hann fengið greiddar bætur úr þeirri vátryggingu vegna slyssins. Í 99. gr. umferðarlaga er fjallað um fyrningu bótakrafna sem byggja á umræddum kafla laganna. Þar kemur fram með fortakslausum hætti að kröfur fyrnist í síðasta lagi á tíu árum frá tjónsatburði og vísast um túlkun þess ákvæðis til nýlegs dóms Hæstaréttar í máli nr.86/2013. Sá tíu ára fyrningafrestur sem vísað er til í ákvæðinu er ótvírætt liðinn vegna slyss M, en ljóst er tjónsatburður sá sem hann reisir kröfur sínar á var 24. janúar 2002.

Kröfur M vegna umferðarslyss 24. janúar 2002 voru því fyrndar eftir 24. janúar 2012 þegar tíu ár voru liðin frá umræddum tjónsatburði.

Niðurstaða.

M ekki rétt á frekari bótum úr slysaftryggingu ökumanns hjá V.

Reykjavík 30. apríl 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Sævar Þór Jónsson hdl.